

И-130/2004 г.  
София, 14.07.2004 г.

Образува К-Д. №-6/2004  
определя кат. 201 на 2004  
суда г-н. Л. Груев  
15.07.2004.

До  
Конституционния съд  
на Република България

**МОЛБА**

от Главния прокурор на Република България  
на основание чл. 150, ал. 1, във връзка с чл. 149,  
ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България

Относно: Обявяване за противоконституционни разпоредби на Наказателно-процесуалния кодекс, Закона за изменение и допълнение на НПК, (Д.в., бр.70 от 06.08.1999 г.), Закона за изменение и допълнение на НПК (Д.в., бр. 42 от 27.04.2001 г.), Закона за изменение и допълнение на НПК (Д.в., бр.50 от 30.05.2003 г.) и Закона за изменение и допълнение на НПК (Д.в., бр.57 от 24.06.2003 г.)

Уважаеми господин Председател,

Уважаеми дами и господа конституционни съдии,

**1. Моля да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 207, ал. 1 НПК относно думата “следователят” и чл. 395 НПК относно думите “да повдигне обвинението”.**

Посочените норми противоречат на чл. 127, т. 1 и чл. 128, изр. второ от Конституцията.

В рамките на съдебната власт Конституцията ясно е разпределила компетентността между прокуратурата и следствените органи при извършване на досъдебно наказателно производство – следствените органи осъществяват предварителното производство (чл. 128, изр. второ), а прокуратурата привлича към отговорност извършилите престъпления лица и поддържа обвинението по

наказателни дела от общ характер (чл. 127, т. 1). Указаните норми са абсолютно-определени и уреждат по отделно съответния тип дейност с пределна яснота и категорична определеност. За това логически правилно е да се приеме, че дейността по осъществяване на предварителното производство не може да инкорпорира в своето съдържание дейността по привличане към отговорност извършилите престъпления лица. Наред с това, регламентирани в чл. 127, т. 1 на Конституцията по отношение на прокуратурата “привличане към отговорност” и “поддържане на обвинението”, като правна дейност, от съдържателна гледна точка се осъществяват в единство. Конституционният законодател е имал предвид една и съща дейност по осигуряване реализирането на наказателна отговорност като материално-правно отношение при извършване на престъпление от общ характер.

Предварителното производство е основната форма на досъдебно разследване, най-голяма част от съдържанието на която заема дейността по разследване – реализиране на способности за събиране и проверка на доказателствени материали. Цел на извършваната от следовател следствена дейност е да бъде формирана достатъчна доказателствена съвкупност, въз основа на която прокурорът да постанови обоснован и законосъобразен окончателен за досъдебната фаза процесуален акт.

Привличане към отговорност на извършилите престъпление лица се осъществява чрез повдигане на обвинение (съставяне на постановление за повдигане на обвинение), от който момент насетне наказателно-отговорното лице придобива процесуалното качество “обвиняем”. Привличането към наказателна отговорност е безусловно съществен елемент при осъществяване на обвинителната функция в наказателния процес, възложена по дела от общ характер на прокуратурата (чл. 127, т. 1 от Основния закон).

**2. Моля да обявите за противоконституционни следните разпоредби на ЗИДНПК от 1999 г.: § 143, § 144 и § 179, т. 1 и т. 2 в частта на чл. 279, ал. 1 относно думите “пред съдия” и ал. 3. Моля да обявите за противоконституционни § 62 и § 63 от ЗИДНПК (Д.в., бр.50/2003 г.), както и § 5 от ЗИДНПК (Д.в., бр.57/2003 г.).**

Указаните разпоредби противоречат на чл. 117, ал. 2, чл. 119, ал. 1, чл. 127, т. 1 и чл. 128, изр. второ от Конституцията.

Доказването е процесуален механизъм за формиране на доказателствена съвкупност, необходима за правилно решаване на наказателното производство. Конкретната дейност по събиране и проверка на доказателства и доказателствени средства е необходима съставна част от процесуалната дейност, която извършват държавните процесуални органи в съответните стадии на наказателния процес.

При това, различните органи на съдебна власт осъществяват доказателствена дейност с оглед изпълнение на възложените им от Основния закон различни задачи – съдът за целите на правораздаването, а прокуратурата при привличане към отговорност извършилите престъпления лица и поддържане на обвинението.

По отношение на действащия в отделен наказателен процес прокурор или разследващ орган възможностите за самостоятелно провеждане на доказателствен процес е съществено условие за независимо организиране и осъществяване привличането към наказателна отговорност на извършителите на престъпление. Прокурорът и следователят не могат да бъдат независими и да се подчиняват само на закона, както изисква това чл. 117, ал. 2, изр. второ от Конституцията, ако при реализиране на конституционно-установената за тях компетентност по чл. 127, т. 1 и чл. 128, изр. второ не могат да извършват доказване съобразно сложилото се у тях вътрешно убеждение и в условията на процесуална самостоятелност.

С § 143 и § 144 от ЗИДНПК от 1999 г. се създават нови алинеи 3 и 4 на чл. 210 и се въвежда нов чл. 210а в Наказателно-процесуалния кодекс. Посочените норми регламентират разпит на обвиняем и свидетел пред съдия от съответния първоинстанционен съд в досъдебното производство. Основното значение на този вид разпит се изразява във възможността в съдебно заседание на първата и въззивната инстанции да бъдат четени протоколи от разпит пред съдия на досъдебното производство при условията на чл. 277 и 279 НПК. В този смисъл с § 177 и § 179 на ЗИДНПК от 1999 г. са направени изменения в чл. 277, ал. 1 и в чл. 279, ал. 1 и 3 НПК. ЗИДНПК (Д.в., бр. 50/2003 г.) с § 82 заличи в чл. 277, ал. 1 НПК думите “пред съдия”; ЗИДНПК (Д.в., бр. 57/2003 г.) с § 5 възстанови в текста на чл. 277, ал. 1 НПК думите “пред съдия” на същото място. Това налага установяване и противоконституционност на нормата на § 5 от ЗИДНПК (Д.в., бр. 57/2003 г.).

§ 62 и 63 от ЗИДНПК (Д.в., бр. 50/2003 г.) внасят съответни промени в чл. 210 и чл. 210а НПК досежно разпита на обвиняем и разпита на свидетел в досъдебното производство. Създава се компетентност за участие в разпита и на съдии от най-близкия, еднакъв по степен първоинстанционен съд; предвижда се прилагане при разпита на правилата на съдебното следствие, доколкото в Глава дванадесета няма особени правила; въвежда се възможност обвиняемият или неговият защитник да поискат от прокурора или следователя разпит на свидетел пред съдия.

Следва да се има предвид, че когато съдът в досъдебно производство осъществява разпит на обвиняемия или свидетеля, то правораздавателният орган извършва действия по и във връзка с привличане към отговорност на извършилите престъпления лица извън съдебното производство. Налице са противоречия с чл. 119, ал. 1, чл. 127, т. 1 и чл. 128, изр. второ от Конституцията.

Уредените в чл. 210, ал. 3 и 4 и чл. 210а НПК разпити пред съдия на досъдебното производство на обвиняеми и свидетели противоречат и на чл. 122 и 117, ал. 2 от Конституцията.

Следва да се има предвид още, че волята на конституционния законодател, вложена в чл. 117, ал. 2 от Основния закон, за независимост на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите и подчинението им само на закона може да бъде осъществена в наказателния процес само, ако процесуалният орган взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Като метод за постановяване на процесуални актове и за оценка на доказателствените материали, вътрешното убеждение (установено като основно начало на наказателния процес в чл. 16, ал. 1 НПК) изключва възможността доказателствата и средствата за тяхното установяване да имат предварително определена сила (чл. 16, ал. 2 НПК). Това е същностен белег на съвременния тип наказателен процес, който е възникнал и се е развил като отрицание на формалната система на доказателствата, присъща на средновековния инквизиционен наказателен процес. В общата хипотеза на чл. 277, ал. 1 и 279, ал. 1 НПК първо-инстанционният и въззивният съд не могат да четат и ценят по вътрешно убеждение протоколите от разпит на обвиняеми и свидетели в досъдебното производство, ако разпитите не са извършени пред съдия. Оказва се, че тези протоколи са предварително обезценени, т.е. имат предустановена сила. Алинея 3 на чл. 279 НПК предвижда възможност дадените от свидетел пред орган на досъдебно производство показания да бъдат прочетени в съдебно заседание, но само със съгласието на всички страни; така валидността на свидетелските показания се поставя под условие – в зависимост от конкретно процесуално поведение на страните в съдебното производство. За отбелязване е, че съгласно чл. 281 НПК съдът в съдебно заседание прочита протоколите за оглед и освидетелствуване, за претърсване и изземване, за следствен експеримент и за разпознаване на лица и предмети, извършени в досъдебното производство без участието или присъствието на съдия, и не “пред съдия”. Това означава, че при извършване на следствени действия органите на досъдебното производство съставят протоколи (писмени доказателствени средства), които за наказателния процес имат различно значение и сила. Това ограничава вътрешното убеждение на държавния процесуален орган, неговата “вътрешна независимост”.

Субсидиарното въвеждане на предварителното производство и на полицейското производство правилата за разпит на обвиняеми и свидетели, които са валидни за съдебно заседание, разширяват правомощията на съда в неправораздавателното досъдебно производство. Това превръща разпитите в “процес относно същинския процес”.

**3. Моля да обявите за противоконституционни разпоредбите на § 9, т. 2 от ЗИДНПК от 2001 г. в частта на чл. 237, ал. 3, изр. първо НПК относно думите “пред съответния първоинстанционен съд”, както и § 67, т. 3 от ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в., бр. 50/2003 г.) в частта на чл. 237, ал. 4 – 7 НПК.**

Те противоречат на чл. 119, ал. 1 от Конституцията, съгласно който съдилищата правораздават, и на чл. 127, т. 1 от Основния закон, който урежда компетентност на прокуратурата да следи за спазване на законността като привлича към отговорност извършилите престъпления лица и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер.

Задача на цялостната досъдебна процесуална работа е да бъде изяснено наличието или липсата на предпоставки за търсене на отговорност спрямо обвиняемите и уличените лица, за да бъде в състояние прокурорът да реши по вътрешно убеждение може ли обосновано да сезира правораздавателния орган (съда) с обвинителен акт и така да инициира образуване и провеждане на съдебно правораздавателно производство. Съставянето и внасянето в съд на обвинителен акт от прокурор е ключително за досъдебната фаза действие по привличане към отговорност извършилите престъпление лица. То винаги е равностметка на извършената вече процесуална дейност. Когато прекратява наказателното производство в досъдебната негова фаза, прокурорът отразява в своето постановление отказ от повдигане на държавно обвинение пред съд; в такъв случай държавният обвинител влага в своя процесуален акт сложилото се у него вътрешно убеждение за липса на законоустановените предпоставки за предаване на обвиняемия на съд, неговото съдене и наказване. В този смисъл правомощието да прекрати наказателното производство в досъдебна фаза е суверенна процесуална възможност на прокурора, предвид неговата обвинителна компетентност по чл. 127, т. 1 от Конституцията, и по никакъв начин не се вмести в изричната според Основния закон компетентност на съдилищата да правораздават.

С § 159 от ЗИДНПК от 1999 г. досежно изменения процесуален режим на чл. 237 НПК “Прекратяване на наказателното производство”, а с § 230 в частта на т. 4 на ал. 1 на изменения чл. 411 НПК “Действия на прокурора след приключване на полицейското производство” се въведе задължително служебно произнасяне на съд по прекратяване на досъдебното наказателно производство. § 9, т. 2 от ЗИДНПК от 2001 г. преуреди разпоредбата на чл. 237, ал. 3 НПК като регламентира възможност по жалба на обвиняем или пострадал съответният първоинстанционен съд да отмени цялостно или частично прекратителното прокурорско постановление. § 67, т. 3 от ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в., бр. 50/2003 г.) детайлизира съдебното производство по проверка на прокурорския акт. Съществено в случая е, че когато отмени постановлението, съдът връща делото на

прокурора със задължителни за изпълнение указания. Тези указания не подлежат на протестиране и срещу тях прокурорът не може да прави възражения, а е длъжен безусловно да ги възприеме и изпълни. Процесуалният наказателен закон има предвид не толкова указания на съда за отстраняване на допуснати в досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила (защото за първата съдебна инстанция такава хипотеза е изрично предвидена с института “Прекратяване на съдебното производство” по чл. 246, ал. 2 във вр. с чл. 241, ал. 2, т. 3 и чл. 287, ал. 1, т. 1 НПК), колкото указания във връзка с необходимостта от привличане към наказателна отговорност на определени лица за определени престъпни деяния, при формулиране на квалификацията на престъпните деяния, включително необходимостта от съставяне и внасяне в съд на обвинителен акт. С това се нарушава чл. 119, ал. 1 и чл. 127, т. 1 от Конституцията, защото съдът получава правно регламентираната възможност да излезе извън рамките на правораздаването и да поеме осъществяването на прокурорски обвинителни правомощия. Нарушава се и независимостта на прокурора по чл. 117, ал. 2, изр. второ от Основния закон, доколкото той не може да заеме позиция по вътрешно убеждение, подчинявайки се само на закона. Правомощието на първоинстанционния съд да дава на прокурора задължителни указания ограничава действието на принципа на състезателност на съдебното производство по чл. 121, ал. 1 от Конституцията, защото е налице възможност правораздавателният орган да предопредели по задължаващ начин процесуалната позиция на държавния обвинител и така в известен смисъл да се самосезира (когато с указанията съдът разпорежда на прокурора да състави и внесе обвинителен акт).

**4. Моля да обявите за противоконституционна разпоредбата на § 69 от ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в., бр. 50 от 2003 г.) относно новосъздадения чл. 239а.**

Нормата противоречи на чл. 4, чл. 6, ал. 2, чл. 121, ал. 2, чл. 122, ал. 1 и чл. 127, т. 1 от Конституцията на Р България.

Чл. 239а от наказателно-процесуалния закон възлага в компетентност на съда извън правораздавателното съдебно производство да изземва делото от прокурора и да го прекратява, когато от повдигане на конкретно обвинение по отделно наказателно производство е изминал определен период от време (две години за тежко и една година за не тежко престъпление по смисъла на Наказателния кодекс). По този начин прокурорът се оказва лишен от възможността да реализира обвинителните си правомощия. Определението на съда, така както е уредено в кодекса, не подлежи на въззивно обжалване и на проверка по реда на възобновяването (чл. 344 и чл. 359 НПК). Когато за съдебни актове в досъдебна фаза е предвиден въззивен контрол, това е изрично уредено в

съответни норми на Част втора на НПК (чл. 239, чл. 152а, чл. 152б и др.); когато за съдебни актове в досъдебна фаза е предвидена проверка по реда на Част трета на НПК, това изрично е указано в съответни правила на същата част от кодекса (чл. 359).

Сроковете по чл. 239а, ал. 1 имат чисто формален характер; понеже са задължителни по силата на правна норма, разпоредбата влиза в противоречие с чл. 114, ал. 3 НПК, както и с практиката на съда в Страсбург, който прилага Европейската конвенция за защита на правата и основните свободи на човека, относно тълкуването на понятието “разумен срок” по смисъла на чл. 6 на Конвенцията. Чрез предвиждането на абсолютно определени по размер срокове за досъдебно разследване по чисто формални причини се пречатства възможността за цялостна реализация на изискването на Конституцията, съгласно което: “Производството по делата осигурява установяване на истината”. (чл. 121, ал. 2), което е и непосредствена задача на наказателния процес по чл. 1, ал. 1 и основно начало на процеса по чл. 12, ал. 1 от наказателно-процесуалния закон.

В противоречие с чл. 122, ал. 1 от Основния закон напълно се игнорират правата и законните интереси на лицата, пострадали от престъпления. Конституцията предписва, че гражданите и юридическите лица имат право на защита във всички стадии на процеса. В тази връзка чл. 14, ал. 3 НПК доразвива волята на конституционния законодател като указва, че на обвиняемия и на другите граждани, участващи в наказателното производство, се предоставят всички процесуални средства за защита на техните права и законни интереси. В хипотезата на чл. 239а на пострадалите лица такива средства не се предоставят.

В ал. 7 на новосъздадения чл. 239а е указано, че предходните правила на този член се прилагат и по отношение на уличения. Това е обективно-правно невъзможно, тъй като съгласно чл. 409, ал. 1 по отношение на уличения не се повдига обвинение по реда на чл. 207 посредством съставяне на постановление; следователно, спрямо уличените лица в полицейското производство не е възможно да текат сроковете по чл. 239а, ал. 1. В сравнение с обвиняемите на предварителното производство, уличените се оказват лишени от правото да направят искане до съда по реда на чл. 239а от кодекса. По този начин е налице противоречие с чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Р България, където е регламентирано, че всички граждани са равни пред закона. Нарушен е и чл. 4 от Конституцията. Доколкото чл. 239а, ал. 7 е в противоречие с чл. 409, ал. 1. В решение № 9 от 30.09.1994 г. по к.д. № 11/1994 г. Конституционният съд е имал възможност да се произнесе, че създаването на противоречиви и взаимно-изключващи се законови норми е в противоречие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, съгласно който Р България е правова държава, която се управлява според Конституцията и законите на страната.

**5. Моля да обявите за противоконституционни следните разпоредби от ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в., бр. 50 от 2003 г.): § 11, § 12, § 13, § 14, § 15, § 16, § 17, § 44, § 64, § 65 в частта на чл. 219, ал. 4 относно думите “справка за гражданския иск” и § 66 в частта на чл. 235, ал. 4 относно думите “справка за гражданския иск”.**

Указаните норми са в противоречие с чл. 122, ал. 1 от Конституцията на Р България. Промените регламентират в противоречие с Основния закон невъзможност за пострадалия от престъпления от общ характер да се конституира и да участва наказателното производство в неговата досъдебна фаза като граждански ищец. По този начин правата и законните интереси на пострадалия в досъдебното производство остават изцяло незащитени, въпреки утвърденото конституционно право на защита във всички фази на процеса, съгласно чл. 122, ал. 1 от Конституцията. Същевременно, гаранциите за разкриване на обективната истина без участието на пострадалия като самостоятелен процесуален субект на досъдебното производство, са сведени само до един формален минимум, въпреки нормата на чл. 121, ал. 2 от Конституцията, която има предвид нормална, типична и ефективна сигурност за установяване на истината. Както бе указано в т. 4 на това искане, нарушен е и чл. 14, ал. 3 от НПК.

**6. Моля да обявите за противоконституционни следните разпоредби на ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в. бр. 50 от 2003 г.): § 52, т. 2, § 53, § 57, § 115, т. 2 и т. 4 и § 116 в частта на чл. 410а, ал. 1 относно думите “Когато не е упражнил правомощията си по чл. 409, ал. 5”. Моля да обявите за противоконституционна разпоредбата на § 228 от ЗИДНПК от 1999 г. в частта на ал. 1 на чл. 410 от кодекса.**

Посочените норми на ЗИДНПК от 2003 г. (Д.в., бр. 50 от 2003 г.) и ЗИДНПК от 1999 г. противоречат на чл. 127, т. 1 от Конституцията на Р България. Чрез тях силно се стеснява възможността на прокуратурата да реализира конституционната си компетентност по привличане към отговорност на лицата, които са извършили престъпления, и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер.

С § 52 от ЗИДНПК от 2003 г. се отменява правомощието на прокурора по чл. 176 да изисква всички материали по следственото дело, както и да изисква цялото следствено дело. По този начин се намалява значително правно-уредената възможност ръководно-решаващият прокурор да реализира ръководство и надзор както върху разследващия орган, така и върху цялостното досъдебно разследване. Това противоречи и на чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Р България, защото се



влиза в открито противоречие с чл. 43, ал. 2, т. 1 на НПК, където е ясно указано ръководното правомощие на прокурора. Невъзможността да изисква предварителното производство или отделни негови материали може изцяло да обезсмисли прокурорските правомощия. В такива условия трудно прокурорът би могъл да се произнесе дори по жалба на обвиняемия – при положение, че не може да изисква делото.

§ 53 от ЗИДНПК 2003 г. отменява правилото, че следователят не може да прави възражения срещу указания и постановления на прокурора за образуване на предварително производство, и на постановления за преобразуване на полицейското производство в предварително. Постановленията за образуване и преобразуване имат специфичен конституционен и наказателно-процесуален аспект. С оглед на това те имат по-особено значение. Чрез тях се поставя или се иницира поставяне началото на предварително производство. Чл. 127, т. 1 от Конституцията отнася категорично в компетентност на прокуратурата привличане на отговорност и поддържане на обвинение по дела от общ характер. В решение № 10 от 1992 г. Конституционният съд е взел отношение, че поддържането на обвинение всякога предполага образуване на съответно наказателно производство. Започването на наказателен процес формира процесуална среда, в която да бъде реализирана наказателната отговорност. Привличането към отговорност, наказателното преследване на определено лице означава, че по отношение на извършено от него престъпление трябва да започне наказателно производство, доколкото то е законоустановена форма за разкриване на престъпления и разобличаване на виновните за извършване на деяния лица. Поради това следва да се приеме, че решението за образуване на предварително производство или за преобразуване на полицейското производство в предварително е конституционно-установена суверенна територия на прокурора в производството по наказателни дела и това негово решение не може да бъде обект на възразяване от страна на следовател. Оттам насетне законодателят е предоставил процесуална възможност на следователите да правят възражения срещу прокурорски указания и постановления по обема на обвинението, квалификацията на деянието, по привличаните към наказателна отговорност лица и т.н.

С § 57 и § 115, т. 2 от ЗИДНПК от 2003 г., както и с § 299 от ЗИДНПК от 1999 г., се въвеждат в наказателния процес три основни правни фикции: за започването на предварително производство, за започването на полицейско производство и за привличане на уличен към наказателна отговорност. Определящото в случая е, че не се съставят постановления за образуване на предварително производство, за образуване на полицейско производство, както и за повдигане на обвинение спрямо уличения. По този начин прокурорът се лишава от възможността по жалба или по свой почин да извърши проверка за

обоснованост и законосъобразност на започнатото производство или на привличането към наказателна отговорност; логично при това, ръководно-решаващият прокурор е лишен от възможността да отмени съответният необоснован или незаконосъобразен акт на разследващия орган. Това силно стеснява прокурорската компетентност по чл. 127, ал. 1 на Основния закон.

§ 115 и 116 от ЗИДНПК от 2003 г. въвеждат правила в нарушение на чл. 127, ал. 1 от Конституцията на Р България. Дознателят е определен като процесуален субект, който може да задължава прокурора; дефинирани са правомощията на дознателя да реши, че събраните в условията на бързо полицейско производство материали са достатъчни за съставяне на обвинителен акт и така да изпрати преписката на прокурора. Повдигането на държавно обвинение пред съд по действащата наказателно-процесуална система у нас е изрично установен монопол на прокуратурата в качеството ѝ на държавно обвинително ведомство.

§ 57 от ЗИДНПК от 2003 г. заличава правната уредба на предварителната проверка по чл. 191. Новата редакция на текста предвижда разследващи органи посредством извършване на неотложни следствени действия да започват предварително производство, без образуване на това производство с постановление. Това противоречи на чл. 127, ал. 1 от Основния закон. Когато със съответното действие по разследване следователят е започнал производство и е уведомил прокурора за това, то прокурорът се оказва задължен безусловно и без право на преценка да разпорежи или да приеме извършване на започналото вече предварително производство. Прокурорът няма никаква друга възможност, самият той не е в правомощията да извърши цялостно досъдебно разследване (предвид измененията на НПК от 1997 г.). В новата си редакция чл. 191 НПК предоставя на следователя правомощие да предизвика започване на предварително производство и да го извърши, като за това прокурорът не разполага с ефективни правомощия за ръководство и надзор по отношение образуване на предварителното производство и неговото провеждане. Изричната норма на чл. 191, ал. 1 изключва възможността прокурор да извърши съответните следствени действия и така да започне предварително производство. Освен на горепосочената конституционна норма, това е в нарушение на уредения в чл. 4, ал. 1 от Основния закон принцип на правната държава, защото е в остро противоречие с основополагащи текстове за ръководството на прокурора в досъдебна фаза на наказателния процес по чл. 43, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и чл. 176 НПК.

**Поради това, уважаеми конституционни съдии, и на основание чл. 150, ал. 1 от Конституцията на Република България, Ви моля да обявите за противоконституционни посочените по-горе в шест точки разпоредби, както следва:**

1. От НПК чл. 207, ал. 1 относно думата “следователят” и чл. 395 относно думите “да повдигне обвинението”.

2. От ЗИДНПК (Д.в., бр. 70/1999 г.) § 143, § 144, § 179, т. 1 и т. 2 в частта на чл. 279, ал. 1 НПК относно думите “пред съдия” и ал. 3, както и § 228 в частта на чл. 410, ал. 1 НПК.

3. От ЗИДНПК (Д.в., бр. 42/2001 г.) § 9, т. 2 в частта на чл. 237, ал. 3, изр. първо НПК относно думите “пред съответния първоинстанционен съд”.

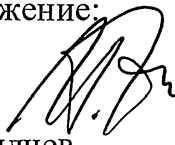
4. От ЗИДНПК (Д.в., бр. 50/2003 г.) § 11, § 12, § 13, § 14, § 15, § 16, § 17, § 44, § 52, т. 2, § 53, § 57, § 62, § 63, § 64, § 65 в частта на чл. 219, ал. 4 НПК относно думите “справка за гражданския иск”, § 66 в частта на чл. 235, ал. 4 НПК относно думите “справка за гражданския иск”, § 67, т. 3 в частта на чл. 237, ал. 4 – 7 НПК, § 69, § 115, т. 2 и т. 4 и § 116 в частта на чл. 410а, ал. 1 НПК относно думите “Когато не е упражнил правомощията си по чл. 409, ал. 5”.

5. От ЗИДНПК (Д.в., бр. 57/2003 г.) § 5.

На основание чл. 18, ал. 2, т. 3 от ПОДКС предлагам като заинтересувани страни по делото да определите: Народно събрание, Министерски съвет, Върховен касационен съд, Национална следствена служба, Висш адвокатски съвет, министър на правосъдието.

Съгласно чл. 18, ал. 5 от ПОДКС прилагам преписи от искането за заинтересуваните институции.

С уважение:

  
Н. Филчев  
Главен прокурор

